

Lur kommen. Opfastes nu det Spørgsmaal, om Landsthinget skal vedtage Forslaget uforandret eller ikke, vil Svaret aabenbart afhænge af, hvorledes man opfatter Lovforslagets Indhold. Med Hensyn hertil er efter min Opfattelse Forslaget i sin Helhed ganske tilfredsstillende. Naar jeg skulde betegne det med et populært Ord, vil jeg sige, at det er et skikkeligt Finantslovsforslag. Det er, som det meget rigtigt blev sagt af den ærede Ordfører i det andet Thing i Slutningen af Forhandlingerne, et fuldstændig upolitisk Forslag, og alene derved, at Loven skarpt træder frem som en upolitisk Finantslov, har den givet tilkjende, at den er forberedt paa, at vi uden al Politisk forhandle som mellem Mænd og Mænd om dens Indhold. Naar jeg gaar ud fra, at det er en upolitisk Finantslov, vi have for os, har jeg Ret til at betragte den udelukkende fra Realitetens Side, og der møder mig da enkelte Ting, som ere af den Betsaffenhed, at de hos mig, som vistnok har mange Andre, vække ikke ringe Tvivl — Tvivl, der maa fjernes, for at jeg for mit Bedkommende skal kunne stemme for Finantsloven i dens nuværende Skikkelse. Til disse Tvivl henregner jeg de to Punkter, der bleve fremhævede af den ærede foregaaende Taler, og endnu et tredje Punkt, nemlig Udskydelsen af den ekstraordinære Bevilling til et Stationsstrib i Vestindien. Den ærede foregaaende Taler har saa nogle drølet ved de to første Punkter, at jeg kun i Korthed skal berøre dem. Hvad Universitetet angaar, har dets Forhold været Gjenstand særlig i Landsthinget, men ogsaa i det andet Thing, for saa mange varme, oplysende og indgaaende Udtalelser, der ofte ere fremkomne fra de Ypperste her i Thinget, ogsaa i sin Tid fra Mænd, der nu sidde i Regeringen, at det, jeg kunde anføre om denne Sag, vilde være fuldstændig forsvindende. Jeg skal derfor kun slutte mig til den foregaaende Taler, idet jeg tilføjer, at jeg ikke ganske finder mig beroliget derved, at de 50,000 Kr. ere blevne satte ind i Finantsloven. Skulde jeg have valgt, vilde jeg have foretrukket, at man her var gaaet den samme Vej som med Hensyn til Lillaget til Embedsmændene, at man havde ladet Posten staa aaben. Deri vilde jeg have set en Tilgængelighed af, at man af al Evne vilde virke hen til, at den Lov, som med fuld Majoritet af det Parti, der altid har stemt i den Retning, gik over i det andet Thing, vil blive søgt fremmet med al den Bøvl, den fortjener. I det man har indsat den Sum, der saa at sige er Emblem for den Riststemning, der har hersket i en Række af Aar i Landsthinget med Hensyn til Universitetets Forhold, har man valet Uro og Tvivl om, at dette Forhold vil blive grebet an paa rette Maade. Efter min Anskuelse havde man Valget mellem to Ting: Enten Intet at indsette paa Finantsloven,

saaledes som oprindeligt var Tilfældet, eller at indsette det fulde Beløb, der medgaaer til Dækning af Universitetets Underbalance, for, som den ærede foregaaende Taler yttrede, at vedligeholde den faktiske status quo. Kommer man først tilbage til det Princip, som saa tidt er fordømt, at spise op af Formuen, er det efter mit Skjøn bedst at spise hurtigt op for at komme til en ren og klar Tilstand istedetfor den Usikkerhed, den Halvbedstiltand, som vi saa mange Gange her i Landsthinget have fordømt. — Hvad nu angaar Dyrtilstillaget, som det er blevet kaldt, til Embedsmændene, vil jeg kun udtale, at jeg i Meget, skjøndt ikke i Alt, er enig med den foregaaende Taler. Jeg er fuldstændig enig med ham i at finde det rigtigt, at dette Tillæg bevarer; jeg er enig med ham i, at det vilde være til Skade, ikke blot for Embedsstanden nu, men ogsaa i Fremtiden, at Lønningerne vende tilbage til deres meget lave Satser, idet Embedsvirkomheden derved vilde komme til at staa saaledes i deres Dine, som ellers vilde søge ind i den, at de hellere vilde søge privat Bessjæftigelse, og herved vilde Embedsstanden efterhaanden forringes i Bøvl, baade i Retning af Begavelse og Evne. Ligeledes er jeg enig med det ærede Medlem i, at, selv om Dyrtiltiden ikke er saa trykkende som før, er der ingen Anledning til at borttage dette Tillæg; thi det er jo en bekendt Sag, at Tillaget blev givet paa et sent Stadium, og at der, dengang Tillaget blev ydet, var saa stor en Trang, at mange pSt. af de første Gager, der udbetales med Tillæg, ere gaaede til at dække den knugende Nød, som den foregaaende Tid havde frembragt. Jeg gaar derfor ud fra, at Embedsstanden maa stilles gunstigere end tidligere, og jeg ønsker derfor ikke noget Dyrtilstillæg, men et ligefremt Tillæg. Det, hvori jeg ikke er enig med den foregaaende Taler, er at man kan være saa aldeles tilfreds med atter at se Tillaget paa Finantsloven. Saalange vi ikke vidste, hvad den ærede Finantsministers Mening var om denne Sag, kunde man nære Uro ved at se Beløbet forsvinde fra Finantsloven; men fra det Dieblit, at det kan leve op igen i Skikkelse af en særlig Lov, kan jeg ikke tro Andet efter Alt, hvad jeg kjender til Landsthingets Forhandling, end at Landsthinget vil hilse denne Side af Sagen med Glæde. Allerede i 1874, da denne Sag var paa Bane — jeg minde det, fordi det var det første Aar, da jeg deltog i Rigsdagens Forhandling — blev det meget skarpt fremhævet af et æret Medlem, saavidt jeg huster en af de nuværende Ministre, at der igjennem flere Aar stadig havde gjort sig Bestræbelser gjældende, som gik ud paa mere og mere at føre alle Lønningssatser ind paa Finantsloven, en Bestræbelse, som gik Haand i Haand med Bestræbelser af analog Natur, der havde det Formaal efter-